

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Modi LX Sacrae Orationis variè Formandæ

Kojałowicz, Kazimierz Wijuk

Antverpiae, 1668

Modus Vigesimus.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-69292](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-69292)

ex carne renovati. Quod olei effusio, seu unctio, significaret in Christo dignitatem Regiam, explicans ep. 140. D. Hier. Sic ait. *Qui typum illius præ-
rulerunt, & regnandi consortes dicti sunt, oleo corruptibilibus sunt inuncti.* Hic verò filius DEI, à DEO Patre oleo exultationis, hoc est Resurrectionis, Ascensionis, dominationisq; est delibutus. Nil obstat, quominus per accomodationem, sensum verborum ad nos convertamus, & intelligamus, nos in Regnum Dei, oleo effuso sanctissimi nominis JESU, tanquam oleo exultationis, Resurrectionis & Dominationis immortalis unctos, ut grati tantæ dignationis, & exaltationis, iteremus cum D. Apostolo sapiens Ap. 1. 5. *Dilexit nos, & lavit nos à peccatis nostris in sanguine suo, & fecit nos Regnum, & sacerdotes, Deo Patri: Ipsi, gloria & imperium, cuius nomen oleum effusum, in sæcula sæculorum.*

MODUS VIGESIMUS.

INterdum, non sententia tantum alterius loci tractatur: sed totum caput, aut Psalmus, intento Evangelii & explicationi accommodatus: ut si de immaculata Deiparæ conceptione dicturus, assumes Ps. 36. *Fundamenta ejus in montibus sanctis,* aut de Resurrectione servatoris & Domini nostri. Psalm. 2. *Quare fremuerunt gentes &c.* aut de Ascensione Psalm. 109. *Dixit Dominus Domino*

meo, sede à dextris meis &c. Praxes ejusmodi expositionis habentur passim in Psalmis, unde ejus Exemplum vix est necessarium. Nihilominus pro more sit brevis.

P R A X I S.

Dominica I. Adventus.

Videbunt filium hominis venientem in nube cum potestate magna Luc. 21.

Accessus & Propositio. Cum qua Potestate, ad judicium se venturum Servator noster, præfixis verbis insinuat, eam ut mundo certiolem faceret, multò ante, servis suis manifestavit. Habet pius animus, quod stupeat, omnes autem, quod timeant: Si de illa, Isaiam, Ezechielem, Joelem, aliosque Prophetas audiant. Ego unum ex illis Habacucum scilicet, hodiè ad vos, de illa loquentem, produco, cujus verba tantò diligentius expendere debetis, quantò magis omnium interest, timere nunc à judiciis Domini, ne in ipso judicio timeamus.

Confirmatio ex Expositione Cantici Habacuc.

Deus inquit ab Austro veniet, & Sanctus de monte Pharan. Quot verba, tot potestatis magnæ indicia. Nam si DEUS veniet, quis ei comparabitur? Si Sanctus, quis eum arguet? Ab *Austro* verè veniet, & de monte *Pharan*: Auster meridiem significat, & tempus maximi in sole ardoris.

G 4 Tunc

Tunc scilicet accendetur velut ignis Zelus DEI, & dies veniet Malach. 4. *Succensa quasi caminus, & erunt omnes superbi, & omnes facientes iniquitatem quasi stipula: & inflammabit eos, dies veniens, ait Dominus exercituum; adeo, ut non relinquatur in eis radix, neq; ramus.* De monte quoq; Pharan veniet; Pharan significat divisionē, apud Lanuram, quā sanctus ille, & justus Deus faciet; Separando improbos à probis, innocentes à reis, afflictos à cruciatibus, tēpus ab æternitate, homines à Deo. Quod ut gloriosissimè præstet, operuit celos gloria ejus, stipantibus undequaque Dominum, Angelorum Exercitibus, & laudis ejus plena est terra, quam innumeris illi comites occinent, læti de gloria Domini sui. Tantum enim abest, ut de interitu impiorum tristentur; ut potius de justitia DEI gaudeant: & contra impios, simul cum Domino suo armentur: quæ omnia expressit David Psal. 149. *Exaltationes DEI in gutture eorum, & gladii ancipites in manibus eorum. Ad faciendam vindictam in nationibus, increpationes in populis. Ad alligandos Reges eorum in compedibus, & nobiles eorum, in manicis ferreis. Ut faciant in eis iudicium conscriptum, gloria hæc est, omnibus sanctis ejus.* Heu peccator? Heu miserande? Quo te tunc vertes tot gladiis stipatus, tot compedibus territus, cum in super teste D. Anselmo similit: *A dextris erunt peccata accusantia, à sinistris demonia, subtus horrendum chaos inferni, de super iudex iratus, foris mundus ardens, intus conscientia urens.* Quid inter hæc spectacula non terrificum? Vincit tamen omnia terror iudicis, ideoque

que

que splendor ejus ut lux erit. Quis splendor, & qualis lux? de quibus nimirum Apocal. 20. 11. *Vidi thronum magnum candidum, & sedentem super eum à cuius conspectu fugit cælum & terra, & locus non est inventus eis. Cornua in manibus ejus.* Audiant qui exaltant cornu suum, & loquuntur adversus DEUM sublimia; venturum tempus, quo cornua eorum apprehendantur à potentia Dei & confringantur: atque cum cerebro elidantur: Gloriaris de oppresso paupere, Cornua exaltas. Gaudes timeri ab omnibus. Cornua exaltas. O bos cornute? O bestia immanis, quam cæco impetu ageris? Erit, erit tempus, quo videbis cornua tua in manibus, potentissimi ultoris scelerum tuorum, & tutoris orphanorum. Bene etiam intelligitur per hæc cornua, crux sanctissima, quam Judex pro sceptro assumet, aut certè quæ ante thronum ejus constituetur, & tunc *ante faciem ejus ibit mors* in hoc signo triumphata, & *egreditur Diabolus ante pedes ejus*, virtute Passionis CHRISTI, conculcatus. *Stetit, & mensus est terram. Aspexit & dissoluit gentes.* Quæ inde prodigia? stetit, mensus est, aspexit nondum condemnat, nondum fert sententiam & jam montes de his eunt, colles curvantur, aquæ diffugiunt, scinduntur rupes, cælum supplicat, infernus gemit. Ita statim Propheta, *Et contriti sunt montes sæculi, incurvati sunt colles mundi, ab itineribus eternitatis ejus.* Et iterum. *Viderunt te, & doluerunt montes, gurges aquarum transit, dedit abysus vocem suam, altitudo manus suas levavit.* Hæc est potestas magna in Evangelio insinuata, hæc

virtus altissimi, quam ratio humana non capit, sed fides probat. *Stetit, & mensus est terram*: ut omnibus constaret, Domini esse terram, & plenitudinem ejus, & confunderentur impii, vana spe temporalium successuum illusi, arguente cujuslibet conscientia; ubi nunc inanes? ubi fixa in terris fiducia? si vestrae sunt opes, cur illas non retinetis? si vestrae divitiae, cur vos ab extrema egestate non vindicatis? *Aspexit & dissolvit gentes*, ut impleatur quod dictum est, per Joëlem cap. 2. v. 6. *A facie ejus cruciabantur populi, omnes vultus redigentur in ollam.* Duplex vultus, gravissimè homines confundit, & duplex maximè terret, Confundit, vultus testis, crimen palam evincentis; & vultus, benefactoris offensi: Terret vultus Principum in Majestate sua, & vultus judicis sententiam in reum forentis. Talis erit vultus Domini, super facientes mala. Convincet apertè; exprobat ingratitude inexcusabiliter. Idem erit testis, judex & vindex, quid ni dissolvantur gentes à vultu ejus? sicut dissolvitur nix, sole incalescente; ut pateat diu tectus fimus immunditiae, avaritiae, & quorumvis occultorum peccatorum. Fiet id equidem, & factum videns propheta, quod, *incurvati sunt colles ab itineribus aeternitatis ejus*: humiliati superbi, & qui ab hominibus pro sanctis & justis adorabantur, jam patentibus sceleribus, in terram depressi videbuntur. *Sed nunquid in fluminibus iratus es Domine? aut in fluminibus furor tuus, aut in mari indignatio tua?* Aquae multae, populi multi; flumina labentia, gentes ut nives dissolutae. Heu! nihil juvat hic misericordiae

cordiæ invocatio : *In fremitu conculcabis terram, & in furore tuo, obstupescies gentes.* Hebræa! *In furore, triturbabunt gentes,* cujus triturationis esse potest Exemplum David 2. Reg. 12. *qui circumegit super eos (id est Amonitas) ferrea carpenta, divisitque cultris, & traduxit eos in typum laterum.* Obstupescant gentes, super tantam Mitissimi Domini severitatem, & si salutis suæ consultum volunt, assument salutarem, Prophetæ nostri timorem: qui de se, versu primo, hujus Cantici, ait: *Domine audivi auditionem tuam, & timui & rursus, eundem timorem prosequens: Audivi, & conturbatus est venter meus, à voce contremuerunt labia mea.* Hic enim timor salutariter admissus, efficiet, ut tandem homo ad Deum planè conversus, cum cælum ac terra turbabuntur, *ficus enim non florebit; &c. & putredo ingressa in ossibus ab ira Dei non abscondet,* dicere possit confidenter: *Ego autem gaudebo in Domino, & exaltabo in Deo Jesu meo, Deus Dominus fortitudo mea, & ponet pedes meos quasi cervorum: Et super excelsa mea, deducet me victor in psalmis Canentē.*

MODUS VIGESIMUS PRIMUS.

DOgmaticus sive doctrinalis, quando ex toto Evangelio, doctrinæ variæ, quæ eodem includebantur, eruuntur, atque explicandæ probandæq; assumuntur. Modus hic, est unus ex facilibus. Ornatur autè & formâ sublimiorē sumit, si doctrinæ, non
sim-